

konferere med Ministeren om, paa hvilken Maade Ministeren mener, at de Regler kan fastsættes, den Kontrol kan føres, som Lovforslaget ogsaa siger, at Ministeren skal fastsætte og føre.

Jeg ønsker i denne Forbindelse at gøre opmærksom paa, at her er Vanskelighederne langt større, for saa vidt angaar trængende, der ikke er Medlemmer af Arbejdsløshedskasser. For det første har vi, som Ministeren ogsaa rigtigt gjorde opmærksom paa ved Fremsættelsen af Lovforslaget, tidligere haft en ekstraordinær Lov om fortsat Hjælp til Medlemmer af Arbejdsløshedskasser, hvor ogsaa Ministeren fastsatte de Regler, der skulde være gældende, og det er langt lettere at fastslaa for Medlemmer af Arbejdsløshedskasser, at fortsat Arbejdsløshed er en Følge af ekstraordinære Forhold, end det er for Personer, der ikke er Medlemmer af Arbejdsløshedskasser. Jeg gør udtrykkelig opmærksom paa, at Vanskeligheden ved at afgøre, om Arbejdsløsheden er en Følge af de ekstraordinære Forhold, eller om den beror paa andre Forhold, bliver større overfor al den Hjælp, der skal ydes til dem, der ikke er Medlemmer af Arbejdsløshedskasser. Saa selv om det maaske kunde siges at være let at fastslaa, for saa vidt angaar fortsat Hjælp, maa jeg vel nok have Lov til at kalde det, til dem, der er Medlemmer af Arbejdsløshedskasserne — der er det jo ikke vanskeligt at være klar over, hvilke Regler Ministeren mener skal følges, idet man vel kan gaa ud fra, at han vil holde sig til de tidligere Regler —, vilde det dog være af Interesse i Udvalget at faa at høre, hvorledes Ministeren i øvrigt har tænkt sig at fastslaa de Regler, der vil være at følge, og den Maade, hvorpaa Loven i det hele skal administreres.

Jeg skal dernæst gøre opmærksom paa, at der vistnok ogsaa kunde trænges til en Bestemmelse om Lovens Varighed. Lovforslaget er betegnet som Tillæg til den midlertidige Lov af 7. August 1914 om Statstilskud til de kommunale Hjelpekasser, men Loven af 7. August omhandler, som jeg allerede har nævnt, kun Hjælp til de ekstraordinært indkaldte, og i det Øjeblik den paagældende ikke længere er ekstraordinært indkaldt, hører Hjælpen i Henhold til denne Lov op eller, rettere sagt, kan der ikke længere faas to Trediedele Refusion af den Understøttelse, som maatte blive ydet til den paagældende Familie. Saa snart han ikke er indkaldt, ophører Lovens Virkninger af sig selv. Men her, hvor der er Tale om et Tillæg til Loven, ved jeg ikke rigtigt, om det er klart, at

et Tillæg kan bestaa, naar selve Loven maa siges at være ophørt, fordi de vedkommende Personer ikke længere er ekstraordinært indkaldte. Et af de Forhold, som sikkert maa overvejes med Hensyn til Lovens Varighed, er, om der kan fastsættes en bestemt Tid, og om Loven vil kunne forlænges efter den Tid, hvis Forholdene fremdeles gør det nødvendigt. Jeg ved ikke, hvorledes Forholdet bør ordnes, jeg har ikke haft lang Tid til at tænke over de Spørgsmaal, som naturligt knytter sig til Lovforslaget, men jeg haaber, som sagt, at der i et Udvalg vil blive Lejlighed til at se nærmere paa Sagen.

Jeg vil dernæst nævne Spørgsmaalet om Forholdet mellem Statens og Kommunens Tilskud. Ministeren har i den Henseende holdt sig til det Forhold, der er fastsat i Loven af 7. August, hvad der er ret naturligt, da Lovforslaget er et Tillæg til eller en Udvidelse af den nævnte Lovs Rammer.

Jeg gør opmærksom paa, at der dog nok kunde være noget, som talte til Fordel for, at man her satte et andet Forhold, at Statens Part blev sat til mindre, f. Eks. Halvdelen, eller hvad man nu vilde sætte. Sagen er nemlig den, at medens den Hjælp, der skal ydes til de ekstraordinært indkaldtes Familier, maa siges at være forarsaget direkte ved Statens Indgriben, hvorfor Staten ogsaa bør tage den store Part af de derved foranledigede Udgifter, er Forholdet ikke helt det samme her. Arbejdsløsheden er ganske vist først og fremmest afhængig af de ekstraordinære Krigsforhold, men dog ogsaa af mange andre Faktorer. Af det Bilag, der følger med Lovforslaget med Hensyn til Antallet af arbejdsløse over hele Landet, vil det ses, at der i en Del Fag er truffet den Ordning, at Arbejdstiden er indskrænket. Det siger sig selv, at i de Byer, hvor Arbejdsgiverne er blevet enige med Arbejderne i Virksomheden om at indskrænke Arbejdstiden til det halve eller til en Trediedel i Stedet for at afskedige Halvdelen eller Trediedelen af Arbejderne, er Arbejdsløsheden eller Trangen mindre, fordi de paagældende stadig tjener noget, om ikke saa meget, som de plejer, og paa disse Steder er selvfølgelig Nøden mindre, end hvor man — jeg vil ikke just sige brutalt, men over en lav Sko — har afskediget alle dem, man ikke mener at kunne beskæftige. Der kunde være noget, som talte for, at de Arbejdsgivere, som har foretaget mange Afskedigelser blandt deres Arbejdere, kom til at bøde noget mere ved